

tinget til at gøre et eller andet gevaldigt Skridt, og det var over for denne Pression fra Pressens Side, at man gav efter og besluttede sig til ogsaa at gøre noget heroisk. Jeg forstaaer ikke dette. Vi ude paa Landet ere ikke vantede til paa den Maade at følge ethvert Ord, der staaer i Pressen. Jeg ved nok, at den spiller en meget, meget større Rolle i Kongens Kjøbenhavn, der vogter man paa hvert Ord, der staaer i Bladene, jeg vil ikke sige som paa et Evangelium, men som en Lov for mange, der mene, at man har at lystre den. Og naar man saa ved, hvordan saadanne Udtalelser fremkomme! Der sidder en Journalist paa et eller andet Redaktionskontor eller maaske paa en Kafé, man snakker sammen om dit og dat, og saa gaar han hjem og skriver Udbyttet af denne Kafé-Samtale. Det er det, som er Pressens mægtige Ord og som skal være af den Vægt, at selv Folketingets Flertal skal bøje sig derfor. Jeg forstaaer det ikke, og jeg vilde ikke være med til at bøje mig for en saadan Parole.

Den ærede Ordfører nævnte saa videre, at det, man led under i Forholdet mellem de to Ting, var, at man ikke havde nogen egentlig Forhandlingsmulighed, der var intet Forhold til Stede mellem de to Ting, som aabnede Adgang til at veksle Meninger og se, hvad man kunde opnaa med hinanden. Vi staa paa det Stade, sagde den ærede Ordfører, at der foreligger fra de to Ting en Del officielle Dokumenter, man beslutter saaledes deroppe og saaledes her nede, og det staaer lige over for hinanden, og den ærede Ordfører mente, at man manglede en Mægler paa Regeringens Plads. Jeg vil sige til den ærede Ordfører, at dertil har Forfatningen givet et Middel, og det er Fællesudvalget, der skal jo de to Ting mødes. Ingen skal være villigere end jeg til at indrømme, at det er i høj Grad at beklage, hvis et saadant Forhold er til Stede mellem de to Ting, at vi ikke ogsaa privat kunne forhandle i Tingene, jeg tror, at det er den naturligste Maade i Verden at komme frem paa, men i ethvert Fald har Forfatningen givet os Adgang til at benytte Fællesudvalget til at bane Vej for en saadan Forstaaelse, og det henviste ogsaa den ærede Ordfører til. Men hvorfor vil dog saa den ærede Ordfører paa Forhaand fra en saadan Fællesudvalgsforhandling afskære enhver Forhandling om Brændevinsskatten, naar han selv udtaler, at han ikke er nogen principiel Modstander af den, at han aldeles ikke er nogen principiel Modstander af at an-

vende den eventuelt til Kompensation paa Toldloven? Jeg forstaaer da ikke, hvorfor den ærede Ordfører paa Forhaand vil afskære Muligheden af at forhandle ogsaa derom i et Fællesudvalg. Det højtærede Flertal var jo ikke bundet derved, vilde de ikke, naar det kom til Stykket, var der ikke noget derved at gøre, men saa vilde vi i alt Fald faa at se, hvad det er, de forkaste, og det vilde være af den allerhøjeste Interesse for hele den Befolkning, der ser hen med spændt Forventning til Udfaldet af disse Forhandlinger, at man ved noget om, hvad der kunde have været naaet, og hvad det er, man har vraget.

Den ærede Ordfører bemærkede til mig, at han kunde ikke forstaa, at jeg havde raadet til at tage mod Brændevinsskatten med Kyshaand. Nej, det har jeg virkelig heller ikke raadet til. Jeg vil sige til den ærede Ordfører, at det gaar gerne saadan til, at man slutter en Handel, køber noget hos en Købmand, saa kommer Regningen, men jeg har endnu aldrig hørt nogen, der har været særlig begejstret over at faa Regningen. Mener man, at man har gjort en fornuftig Handel, ja, saa betaler man den Regning, men det kunde aldrig derfor falde mig ind at være henrykt over at betale Brændevinsskat. Der- som jeg imidlertid mener, at jeg har gjort en fornuftig Handel, saa var det, at jeg sagde, at man, ikke med Kyshaand — det Udtryk vil jeg standse i Farten, for at det ikke skal finde videregaaende Anvendelse ude i Verden, man har jo set saa galt før — nej, jeg sagde, at denne Afgørelse i Striden mellem de store modstaaende Interesser, mellem de beskyttede og de ubeskyttede Erhverv, den Løsning, som her er tilvejebragt, var af den Beskaffenhed, at jeg ikke kunde se andet, end at man fra begge Sider maatte modtage den, jeg kunde gerne sige med Kyshaand i Sammenligning med, hvad man ellers kommer ud til i en Kamp om selve Principperne, hvis Udfald man slet ikke paa Forhaand har nogen Mening om, men om hvilken man kun ved et, at det vil koste en langvarigere Kamp herefter. Det var Meningen med dette Udtryk, hvortil jeg derfor her vilde føje denne Bemærkning. Saa var den ærede Ordfører saa elskværdig, at sige om mig, at jeg nærede en saa øm Kærlighed til den nuværende Regering. Maa jeg ikke der blot sige et lille Ord. Jeg erkender villig, at jeg stod i et nærmere Forhold til den foregaaende Regering end til den nuværende, simpeltvæk af den Grund, at den foregaaende Regering havde gjort, hvad jeg